

УДК 347.454

А. Гаркуша,аспірант кафедри адміністративного і фінансового права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО АГЕНТСТВА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Визначення правових засад статусу Національного агентства України з питань державної служби (далі – Нацдержслужба) має важливе як теоретичне, так і практичне значення в контексті тих кардинальних змін, які відбуваються в системі центральних органів виконавчої влади. Безперечним є той факт, що від чіткого й конкретно законодавчо визначеного статусу державного органу залежить ефективність і дієвість його організації й функціонування. Оптимізація системи центральних органів виконавчої влади, удосконалення їх видів і перекласифікації їх статусу є важливим і актуальним у рамках теорії адміністративного права. Варто зазначити, що питання правового статусу Голодержслужби/Нацдержслужби в різні періоди досліджувала низка вчених-адміністративістів (В.Б. Авер'янов [1; 2; 3], Д.В. Балух [4], Л.Р. Біла-Тіунова [5; 6; 7], Ю.П. Битяк [8], С.В. Ківалов [9; 10], І.Б. Коліушко [11], О.М. Стець [12] та ін.). Їхні наукові напрацювання є науково-методологічним підґрунтям для подальших наукових доробок. Водночас подальші нормативно-правові й статусно-структурні зміни щодо оптимізації системи органів державного управління потребують як нових теоретичних напрацювань, так і вдосконалення чинного законодавства. Зазначене безпосередньо стосується й Нацдержслужби як центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби.

Отже, **метою статті** є характеристика правових основ функціонування

Нацдержслужби в нових політико-правових реаліях.

Аналіз чинного законодавства дає підстави виокремити такі види правових актів, що регламентують статус Нацдержслужби:

1. Конституція України [13]. Важливо зазначити, що Конституція України безпосередньо не визначає статусу Нацдержслужби, оскільки навіть не передбачає назви такого центрального органу виконавчої влади. Разом із тим опосередковано Конституція України визначає конституційні засади його організації й функціонування. Зокрема, саме вона визначає основні засади організації й діяльності державної служби як безпосередньо, так і через діяльність державних органів. Так, ст. 24 («не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними та іншими ознаками») і ст. 38 визначили право рівного доступу до державної служби всіх громадян України. Принципи державної служби відображено в ст. 3 – «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю»; ст. 8 – принцип верховенства права; ст. 19 – принцип законності («органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України»); ст. 35 (право на свободу світогляду й віросповідання),

ст. 36 (право на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації) – принцип політичної й релігійної нейтральності тощо [13].

Саме Конституція України визначає основні повноваження державних органів щодо управління державною службою, а саме: п. 12 ст. 85 (до повноважень Верховної Ради України належить призначення за поданням Президента України Голови Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення та радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України та ін.), п. 12-1 ст. 85 (до повноважень Верховної Ради України належить призначення на посаду та звільнення з посади за поданням Президента України Голови Служби безпеки України), п. 18 ст. 85 (до повноважень Верховної Ради України належить призначення на посаду та звільнення з посади Голови Національного банку України за поданням Президента України), п. 20 ст. 85 (до повноважень Верховної Ради України належить призначення на посаду та звільнення з посад половини складу Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення), п. 25 ст. 85 (до повноважень Верховної Ради України належить надання згоди на призначення на посаду та звільнення з посади Президентом України Генерального прокурора України); п. 12 ст. 92 (виключно законами визначаються основи державної служби), п. 5 ч. 2 ст. 92 (виключно законами України встановлюються державні нагороди), п. 6 ч. 2 ст. 92 (виключно законами України встановлюються військові звання, дипломатичні ранги, інші спеціальні звання), п. 5 ст. 106 (Президент України призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях), п. 11 ст. 106 (Президент України призначає на посаду та звільняє з посади за згодою Верховної Ради України Генерального прокурора України), п. 13 ст. 106 (Президент України призначає на посади та звільняє з по-

сад половину складу Національної ради України з питань телебачення й радіомовлення), п. 14 ст. 106 (Президент України вносить до Верховної Ради України подання про призначення на посаду та звільнення з посади Голови Служби безпеки України), п. 17 ст. 106 (Президент України призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань), п. 24 ст. 106 (Президент України присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання й класні чини), п. 25 ст. 106 (Президент України нагороджує державними нагородами, встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними); п. 9 ст. 116 (Кабінет Міністрів України спрямовує й координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади), п. 9-1 ст. 116 (Кабінет Міністрів України утворює, реорганізує та ліквідує міністерства й інші центральні органи виконавчої влади), п. 9-2 ст. 116 (Кабінет Міністрів України призначає на посади та звільняє з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади), ст. 118 (Президент України за поданням Кабінету Міністрів України призначає на посади та звільняє з посад голів місцевих державних адміністрацій) [13].

Важливим конституційним положенням щодо статусу Нацдержслужби є п. 12 ст. 92, яким встановлюється, що «виключно законами України визнаються організація і діяльність державної служби», що визначає тезу, відповідно до якої Нацдержслужба здійснює управлінську діяльність, яка за своєю сутністю є підзаконною й виконавською, оскільки спрямована на забезпечення виконання тих законодавчих приписів щодо державної служби, які визначено в законах.

Стаття 55 є важливим конституційним гарантом законності діяльності державних органів і державних службовців, передбачаючи, що кожному гарантується право на оскарження в

суд рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Ця стаття визначає один із принципів діяльності Нацдержслужби – принцип законності, який є визначальним серед інших принципів її функціонування.

2. Закони. Важливу роль у законодавчому регулюванні правового статусу Нацдержслужби відіграв Закон України «Про державну службу» 1993 р. [14] (далі – Закон-1993) – перший в Україні законодавчий акт стосовно державної служби. Цей Закон регулював суспільні відносини, які охоплюють діяльність держави щодо створення правових, організаційних, економічних і соціальних умов реалізації громадянами України права на державну службу, а також визначав загальні засади діяльності і правовий статус державних службовців, які працюють у державних органах і їх апараті.

Саме він уперше передбачив розділ 2 «Державна політика у сфері державної служби», в якому визначав основні напрями державної політики у сфері державної служби й органи управління державною службою. При цьому варто зазначити, що Закон-1993 визначав орган управління державною службою як «спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань реалізації державної політики у сфері державної служби» (ст. 7), не передбачаючи конкретної назви такого органу.

Чинний Закон України «Про державну службу» 2015 р. [15] (далі – Закон-2015) у розділі 3 «Управління державною службою» визначив систему управління державною службою, повноваження Нацдержслужби, основи правового статусу Комісії з питань вищого корпусу державної служби, керівника державної служби в державному органі, службу управління персоналом державного органу. Безперечно, важливою з погляду проблематики статті є ст. ст. 12 і 13 Закону-2015, які власне й визначають основоположні засади статусу Нацдержслужби. Насамперед по-

трібно повернутися до ст. 12, яка визначає систему управління державною службою (як зазначено в її назві), точніше, систему органів управління державною службою, серед яких на другому місці зазначено Нацдержслужбу. Отже, єдиним органом вищого рівня щодо Нацдержслужби в управлінні державною службою є Кабінет Міністрів України. У Законі-1993 не було визначено системи органів управління державною службою, а ст. 7 передбачала положення про те, що державне регулювання (а не управління!) та проведення державної політики у сфері державної служби здійснює спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань державної служби. Як видається, більш оптимальним і прийнятним є підхід щодо визначення насамперед системи органів управління, а потім – статусу конкретного органу, у нашому випадку – Нацдержслужби.

Логічним продовженням ст. 12 є ст. 13 Закону-2015, що, власне, й визначає основні повноваження Нацдержслужби, аналіз яких дає підстави виокремити такі основні види:

- 1) формування та реалізація державної політики;
- 2) нормотворча діяльність: розробляє проекти нормативно-правових актів із питань державної служби; видає у випадках, установлених законом, нормативно-правові акти з питань державної служби, надає роз'яснення з питань застосування Закону-2015 та інших нормативно-правових актів у сфері державної служби;
- 3) контрольна діяльність: здійснює контроль за додержанням визначених Законом-2015 умов реалізації громадянами права на державну службу; в межах повноважень, визначених законом, проводить у державних органах перевірки стану дотримання вимог Закону-2015; проводить в установленому порядку службові розслідування з питань дотримання державними службовцями вимог Закону-2015;
- 4) кадрова діяльність: уживає заходів щодо створення рівних умов для

прийняття і просування по службі державних службовців категорій «Б» і «В»; забезпечує ведення й оприлюднення єдиного переліку вакантних посад державної служби в державних органах і переможців конкурсів; направляє державним органам і їх посадовим особам вимоги про скасування рішень таких органів із питань державної служби, які суперечать законодавству в частині реалізації громадянами права на державну службу; проводить моніторинг вакантних посад державної служби категорії «А» та ініціює перед суб'єктом призначення проведення конкурсу на такі посади; веде облік державних службовців категорії «А», строк повноважень яких закінчується, а також тих, які після звільнення не працевлаштовані в установленому порядку, але не довше ніж протягом одного року з дня закінчення строку призначення на посаду; розробляє за погодженням із Комісією з питань вищого корпусу державної служби типові вимоги до професійної компетентності державних службовців категорії «А» й подає їх Кабінету Міністрів України для затвердження; розглядає скарги державних службовців категорій «Б» і «В» щодо прийняття, проходження та припинення державної служби відповідно до Закону-2015; забезпечує захист прав державних службовців під час зміни істотних умов служби;

5) методичне керівництво: надає методичну допомогу службам управління персоналом у державних органах;

6) підготовка та підвищення професійної компетентності державних службовців: забезпечує визначення потреб у професійному навчанні державних службовців відповідно до вимог професійних стандартів; організовує із залученням навчальних закладів навчання державних службовців з метою вдосконалення рівня володіння ними державною мовою, регіональною мовою або мовою національних меншин, а також іноземною мовою, яка є офіційною мовою Ради Європи, у випадках, якщо володіння такою мовою є обов'язковим відповідно до Закону-1993;

формує пропозиції щодо обсягів державного замовлення на професійне навчання державних службовців для державних потреб на основі їхніх професійних компетенцій і розміщення затверджених обсягів згідно із законодавством, забезпечує своєчасне фінансування виконавців державного замовлення відповідно до укладених державних контрактів; сприяє розвитку системи навчальних закладів, що здійснюють професійне навчання державних службовців, делегує їм повноваження з визначення змісту навчання державних службовців відповідно до вимог професійних стандартів; організовує із залученням навчальних закладів розроблення освітньо-професійних програм у галузі знань «Публічне управління та адміністрування» та їх погодження, а також розробляє професійні програми спеціалізації й підвищення кваліфікації державних службовців на основі професійних компетенцій і погоджує такі програми;

7) інші повноваження: здійснює інші повноваження, визначені цим та іншими законами.

Наступним джерелом законодавства Нацдержслужби є Закон України «Про Кабінет Міністрів України» від 02.02.2014 [16], який у ст. 21. «Повноваження Кабінету Міністрів України у відносинах з міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади» визначає особливості взаємовідносин між Урядом і Нацдержслужбою.

Так, Кабінет Міністрів України: а) спрямовує й координує роботу Нацдержслужби; б) питання діяльності Нацдержслужби представляє відповідний міністр, до сфери спрямування й координації якого належить цей орган; в) затверджує граничну кількість працівників Нацдержслужби в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України для утримання цього органу; визначає кількість заступників керівника центрального органу; г) скасовує за необхідності акти Нацдержслужби повністю чи в окремій частині; д) призначає та звільняє начальника й заступників начальника Нацдержслужби.

Водночас Нацдержслужба а) відповідальна, підзвітна та підконтрольна Кабінету Міністрів України; б) готує в межах повноважень, передбачених законом, висновки і пропозиції до проектів законів, інших актів законодавства, які подаються на розгляд Кабінету Міністрів України; в) здійснює організаційно-методичне забезпечення проведення функціонального обстеження органів виконавчої влади, аналіз та узагальнення його результатів, уносить на розгляд Кабінету Міністрів України пропозиції щодо підвищення ефективності діяльності таких органів, у тому числі щодо оптимізації їх повноважень і функцій; г) уносить в установленому порядку Кабінетові Міністрів України пропозиції щодо зарахування посад державних службовців і посад в органах місцевого самоврядування, що не визначені в Законі України «Про службу в органах місцевого самоврядування», а також нових посад державних службовців і посад в органах місцевого самоврядування до відповідних категорій посад; д) представляє Уряд за його дорученням у міжнародних організаціях і під час укладання відповідних міжнародних договорів України.

Особливе значення для визначення правового статусу Нацдержслужби має Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» від 17.03.2011 [17], який суттєво змінив правовий статус Нацдержслужби. Відповідно до цього Закону, всі центральні органи виконавчої влади класифіковано на чотири види: міністерство – центральний орган виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику в одній або декількох визначених Президентом України сферах, проведення якої покладено на Кабінет Міністрів України Конституцією й законами України; служба – центральний орган виконавчої влади, більшість функцій якого становлять функції з надання адміністративних послуг фізичним і юридичним особам; агентство – центральний орган виконавчої влади, більшість функцій якого становлять

функції з управління об'єктами державної власності, що належать до сфери його управління; інспекція – центральний орган виконавчої влади, більшість функцій якого становлять контрольно-наглядові функції за дотриманням державними органами, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, юридичними та фізичними особами актів законодавства [12].

Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» не тільки встановив законодавче положення про те, що діяльність центральних органів виконавчої влади, у тому числі й Нацдержслужби, спрямовується й координується через відповідного міністра, а й визначив зміст понять «спрямування» й «координація». Аналіз визначених Законом повноважень міністра як посадової особи, яка здійснює спрямування та координацію ЦОВВ, дає підстави визначити, що поняття «спрямування» й «координація» не є тотожними. Спрямування безпосередньо пов'язане з визначенням основних напрямів, пріоритетів у діяльності певного державного органу, його реформування, а координація передбачає певні взаємовідносини конкретного органу з іншими державними органами щодо вирішення певних питань, завдань, проблем. Водночас поняття «спрямування» й «координація» неможливо відірвати один від одного, оскільки вони досить органічно та логічно доповнюють одне одного й досить часто важко визначити, де закінчується «спрямування» та починається «координація».

Це положення, зокрема, підтверджується тими повноваженнями, якими наділяється міністр щодо спрямування й координації ЦОВВ. Так, щодо Нацдержслужби міністр забезпечує формування державної політики у сфері державної служби та контролює її реалізацію Нацдержслужбою; погоджує й подає на розгляд Кабінету Міністрів України розроблені Нацдержслужбою проекти законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України; визначає пріоритетні напрями роботи Нацдерж-

служби та шляхи виконання покладених на неї завдань, затверджує плани її роботи; погоджує структуру апарату Нацдержслужби; видає обов'язкові до виконання Нацдержслужбою накази й доручення з питань державної служби; погоджує призначення на посади та звільнення з посад керівників і заступників керівників територіальних органів Нацдержслужби, діяльність якої спрямовується й координується ним; погоджує утворення, реорганізацію, ліквідацію територіальних органів Нацдержслужби як структурних підрозділів апарату цього органу; порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо скасування актів Нацдержслужби повністю чи в окремій частині; доручає начальнику Нацдержслужби скасувати акти його територіальних органів повністю чи в окремій частині, а в разі відмови скасовує акти територіальних органів Нацдержслужби повністю чи в окремій частині; порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності начальника Нацдержслужби та його заступників; ініціює питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності керівників структурних підрозділів апарату Нацдержслужби, його територіальних органів і їх заступників, а також керівників установ, що належать до сфери державної служби; ініціює питання щодо проведення службового розслідування стосовно начальника Нацдержслужби, його заступників, інших державних службовців і працівників апарату Нацдержслужби та його територіальних органів та установ, що належать до сфери державної служби; приймає рішення щодо проведення перевірки діяльності Нацдержслужби та його територіальних органів; заслуховує звіти про виконання покладених на Нацдержслужби завдань і планів їх роботи; визначає структурний підрозділ апарату міністерства, що відповідає за взаємодію з Нацдержслужбою; визначає посадових осіб міністерства, які включаються до складу колегії Нац-

держслужби; визначає порядок обміну інформацією між міністерством і Нацдержслужбою, періодичність її подання; вирішує інші питання, пов'язані зі спрямуванням і координацією діяльності Нацдержслужби.

Важливо акцентувати увагу на тому, що в Законі України «Про центральні органи виконавчої влади» регулюються питання щодо повноважень керівника ЦОВВ, основ правового статусу територіальних органів ЦОВВ, їх нормотворчої діяльності. Зокрема, новітнім є положення щодо законодавчого розмежування правового статусу «міністерства» й «інших центральних органів виконавчої влади», яке здійснюється насамперед шляхом визначення завдань, які покладаються на ці органи. Так, на міністерство покладається таке: забезпечення нормативно-правового регулювання; визначення пріоритетних напрямів розвитку; інформування та надання роз'яснень щодо здійснення державної політики; узагальнення практики застосування законодавства, розроблення пропозицій щодо його вдосконалення й унесення в установленому порядку проектів законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України на розгляд Президентів України та Кабінету Міністрів України; здійснення інших завдань, визначених законами України й покладених на нього актами Президента України.

Завдання інших центральних органів виконавчої влади суттєво відрізняються своєю спрямованістю, обсягом, сферою та предметністю: надання адміністративних послуг; здійснення державного нагляду (контролю); управління об'єктами державної власності; внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують і координують їх діяльність; здійснення інших завдань, визначених законами України та покладених на них Президентом України.

Окрім вищеназваних законів, окремі питання діяльності Нацдержслужби

регламентуються Митним кодексом України [18]; Законами України: «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 [19]; «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 [20], «Про очищення влади» від 16.09.2014 [21] тощо.

4. Постанови й розпорядження Кабінету Міністрів України. Важливе значення в регулюванні правового статусу Нацдержслужби мають нормативно-правові акти Уряду. Насамперед варто звернутися до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби» від 01.10.2014 [22] (далі – Положення), що визначає основні параметри правового статусу цього органу. Варто зазначити, що основними завданнями Нацдержслужби є такі: 1) забезпечення формування й реалізація державної політики у сфері державної служби; 2) участь у формуванні державної політики у сфері служби в органах місцевого самоврядування; 3) здійснення функціонального управління державною службою. Аналіз названих завдань свідчить про те, що Нацдержслужба – це центральний орган, який за своїм функціональним призначенням є агентством.

Окрім завдань, Положення визначає детальний, але невичерпний перелік повноважень Нацдержслужби, який є деталізацією повноважень Нацдержслужби, передбачених у Законі-2015, а також її прав. Щодо останніх, то надані Нацдержслужбі права спрямовано на забезпечення реалізації нею своїх повноважень: залучати в установленому порядку до виконання окремих робіт, участі у вивченні окремих питань учених і фахівців, працівників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій (за погодженням з їх керівниками); одержувати безоплатно від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та їх посадових осіб, а також від громадян і їхніх

об'єднань інформацію, документи і матеріали, необхідні для виконання покладених на неї завдань; скликати наради, утворювати комісії та робочі групи, проводити наукові конференції, семінари з питань, що належать до її компетенції; користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів, державними, в тому числі урядовими, системами зв'язку й комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами.

На час підготовки статті були чинними й інші постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України з питань державної служби. Однак, ураховуючи те, що прийняття Закону-2015 суттєво змінило низку положень цього інституту, логічно зазначити, що нормативно-правові акти Уряду, прийняті на виконання положень Закону-1993, навряд чи будуть чинними для Закону-2015, саме тому вони залишаються без розгляду.

5. Накази Нацдержслужби та інших центральних органів виконавчої влади. Варто зазначити, що, як свідчить практика, роль, значення й обсяг нормативно-правових актів Нацдержслужби є вагомими в чинному законодавстві про державну службу. У межах своїх повноважень Нацдержслужба вправі видавати накази, які є обов'язковими для виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами й організаціями всіх форм власності. Аналіз нормативних наказів Нацдержслужби дає змогу виокремити низку основних напрямів їх предметного спрямування. Більшість її нормативних наказів стосується таких питань, як а) структура й апаратна діяльність Нацдержслужби; б) кадровий менеджмент; в) професійне навчання; г) проходження державної служби; д) методичне забезпечення державної служби; ж) контроль і моніторинг; з) законотворча й нормотворча діяльність. Через ті самі міркування, що висловлені щодо постанов і розпоряджень Уряду, попередні норматив-

но-правові акти хоча й досліджувалися та аналізувалися, проте в контексті статті характеризуватися не будуть через втрату своєї актуальності в контексті Закону-2015.

Отже, варто зазначити, що чинне законодавство щодо функціонування Нацдержслужби як центрального органу виконавчої влади, що здійснює функціональне управління у сфері державної служби, натеper перебуває в стадії реформування та вдосконалення, яке стосується переважно підзаконних нормативно-правових актів (постанови, розпорядження, накази), що мають бути прийняті на виконання Закону-2015 найближчим часом. Тим не менше, прийняття Закону-2015 є підставою для ствердження того, що закладено правові засади для функціонування кардинального нового центрального органу – Нацдержслужби – щодо здійснення функціонального управління у сфері державної служби.

Ключові слова: Нацдержслужба, повноваження Нацдержслужби, законодавство про Нацдержслужбу, Положення про Нацдержслужбу, взаємодія Нацдержслужби з іншими державними органами.

Стаття присвячена законодавству України, яке визначає правові засади функціонування Нацдержслужби як центрального органу виконавчої влади, що здійснює функціональне управління у сфері державної служби. Увага приділена порівняльній характеристиці правових засад, передбачених Законами України «Про державну службу» 1993 і 2015 рр. Проаналізовано повноваження Нацдержслужби. Зазначено відсутність підзаконних нормативно-правових актів (постанов, розпоряджень, наказів) щодо регламентації діяльності Нацдержслужби в контексті Закону України «Про державну службу» 2015 р.

Статья посвящена законодательству Украины, которое определяет правовые основы функционирования

Нацгосслужбы как центрального органа исполнительной власти, что осуществляет функциональное управление в сфере государственной службы. Внимание уделено сравнительной характеристике правовых основ, предусмотренных Законами Украины «О государственной службе» 1993 и 2015 гг. Проанализированы полномочия Нацгосслужбы. Отмечено отсутствие подзаконных нормативно-правовых актов (постановлений, распоряжений, приказов) о регламентации деятельности Нацгосслужбы в контексте Закона Украины «О государственной службе» 2015 г.

The article is devoted to the legislation of Ukraine that defines the legal basis of functioning of the National agency of Ukraine on the questions of the state service as a central body of executive power, which execute a functional management in the sphere of state service. The attention is devoted to the comparative characteristic of the legal basis, stipulated by Laws of Ukraine “On the state service” of 1993 and 2015. There are analyzed the of the National agency of Ukraine on the questions of the state service. There is marked out the fact of sub law normative-legal acts () on regulation the activity of the National agency in the context of the Law of Ukraine “On the state service” of 2015.

Література

1. Авер'янов В.Б. Система органів виконавчої влади: проблеми реформування у світлі конституційних вимог / В.Б. Авер'янов // Право України. – 2003. – № 9. – С. 24–30.
2. Авер'янов В.Б. Фактори централізації та децентралізації у структурно-функціональній організації апарату державного управління / В.Б. Авер'янов // Авер'янов В.Б. Державне управління в Україні: централізація і децентралізація / В.Б. Авер'янов. – К., 1997. – С. 103.
3. Адміністративне право України : [підручник] / за заг. ред. С.В. Ківалова. – О. : Юрид. л-ра, 2003. – 896 с.

4. Балух Д.В. *Управління державною службою в Україні: дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Д.В. Балух.* – О., 2009. – 224 с.
5. Біла Л.Р. *Державна посада: проблеми визначення та правового регулювання / Л.Р. Біла // Часопис адміністративістики.* – 2007. – № 1. – С. 14–19.
6. Біла-Тіунова Л.Р. *Службова кар'єра в адміністративній науці радянського періоду (20–60-х рр. XX ст.) / Л.Р. Біла-Тіунова // Митна справа.* – 2010. – № 1. – С. 61–68.
7. Біла-Тіунова Л.Р. *Службова кар'єра в Україні : [монографія] / Л.Р. Біла-Тіунова.* – О. : Фенікс, 2011. – 540 с.
8. Битяк Ю.П. *Державна служба в Україні: організаційно-правові засади : [монографія] / Ю.П. Битяк.* – Х. : Право, 2005. – 304 с.
9. Ківалов С.В. *Закон України «Про державну службу» : [наук.-практ. коментар] / С.В. Ківалов, Л.Р. Біла-Тіунова.* – 2-е вид., змін. – О. : Фенікс, 2009. – 692 с.
10. Ківалов С.В. *Публічна служба в Україні : [підручник] / С.В. Ківалов, Л.Р. Біла-Тіунова.* – О. : Юрид. л-ра, 2009. – 735 с.
11. Коліушко І. *Про запровадження у сферу виконавчої влади посад державних політичних діячів / І. Коліушко, В. Тимощук // Право України.* – 2000. – № 2. – С. 10–14.
12. Стець О.М. *Гарантії захисту прав громадян України у сфері державної служби / О.М. Стець // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. праць / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.) та ін. ; відп. за вип. М.О. Баймуратов.* – Вип. 25. – О. : Юрид. л-ра, 2005. – С. 176–180.
13. Конституція України від 28.06.1996 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
14. Про державну службу : Закон України від 26.12.1993 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
15. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
16. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
17. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17.03.2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
18. Митний кодекс України від 13.03.2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
19. Про дипломатичну службу : Закон України від 20.09.2001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
20. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
21. Про очищення влади : Закон України від 16.09.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
22. Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби : Постанова Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.

